

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/228/2015
Identifikačné číslo spisu:	1011201870
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1011201870.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: Ing. Z., bytom Q. XXX/XX, O., zastúpeného Advokátskou kanceláriou HPP s.r.o., Záhradnícka 30, Bratislava proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Námestie Slobody 6, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 22171/2011/VSÚ/48702 zo dňa 26. septembra 2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 232/2011-46 zo dňa 15. októbra 2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 3S/232/2011-62 zo dňa 29. júna 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 232/2011-46 zo dňa 15. októbra 2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 3S/232/2011-62 zo dňa 29. júna 2015, p o t v r d z u j e .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 170,45 € k rukám jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárie HPP s.r.o., Záhradnícka 30, Bratislava do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP zrušil rozhodnutie žalovaného č. 22171/2011/VSÚ/48702 zo dňa 26.09.2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 66 € a trovy právneho zastúpenia právneho zástupcovi vo výške 475,94 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Preskúmaným rozhodnutím č. 22171/2011/VSÚ/48702 zo dňa 26.09.2011 žalovaný ako odvolací orgán potvrdil podľa § 138 ods. 6 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 312/2001 Z. z.“ alebo „zákon o štátnej službe“) prvostupňové rozhodnutie vedúceho služobného úradu č. 297/2008-OÚ zo dňa 07.08.2008 o skončení štátnozamestnaneckého

pomeru žalobcu odvolaním dňom 08.08.2008 z dôvodu závažného porušenia služobnej disciplíny, ktorého sa žalobca dopustil tým, že dňa 25.04.2008 vydal rozhodnutie Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií SR (právny predchodca žalovaného), sekcie civilného letectva a vodnej dopravy, odboru civilného letectva č. 109365/2008-2510/z.20693, ktorým v rozpore s internými predpismi, pokynmi a záujmami Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky zamýšľal zrušiť Letisko Bratislava - Vajnory umiestnené v Bratislave, mestská časť Vajnory (katastrálne územie Vajnory, parc. č. 2048/7, 2048/19, 2048/40, 2048/42, 2048/44, 2048/61, 2049/1, 2049/2, 2049/3, 2049/4, 2049/5, 2049/6, 2049/7, 2049/8, 2049/9 a 2049/10), čím porušil svoje povinnosti podľa § 53 ods. 1 písm. c/, f/ a m/ zákona o štátnej službe - a odvolanie žalobcu zo dňa 20.08.2008 zamietol.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že krajský súd považoval za potrebné preskúmané rozhodnutie zrušiť, nakoľko správny orgán 1. stupňa a ani žalovaný, resp. právny predchodca žalovaného v rozhodnutí o skončení štátnozamestnaneckého pomeru služobným úradom nekonkretizoval, ktoré konanie žalobcu malo viesť k porušeniu niektorej povinnosti štátneho zamestnanca v zmysle § 53 ods. 1 písm. c/, f/, m/ zákona o štátnej službe. Z rozhodnutí nie je možné zistiť, prečo žalovaný prijal takýto záver. Krajský súd v administratívnom spise nenašiel pokyn nadriadeného žalobcu o súhlase alebo nesúhlase zrušenia Letiska Bratislava - Vajnory v zmysle § 57 ods. 1 zákona o štátnej službe. V administratívnom spise sa nachádza informácia pre ministra dopravy pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky zo dňa 02.08.2006, stanovisko pre ministra zo dňa 06.11.2007, z ktorých je zrejmé, že v tom čase nie je vhodné zrušiť Letisko Bratislava - Vajnory. Oba dokumenty boli informáciou pre vtedajšieho ministra dopravy pôšt a telekomunikácií. Z týchto dokumentov je zrejmé, že v tom čase žalovaný nepoznal všetky okolnosti týkajúce sa nakladania s plochou letiska a preto sa zaoberal len s možnosťou vypracovania právnej analýzy, ktorá by všetky kroky súvisiace s vložením plochy letiska do základného imania spoločnosti Letisko M. R. Štefánika - Airport Bratislava, a.s. zmapovala, zhodnotila, upozornila na riziká a navrhla možnosti riešenia nápravy daného stavu. Žiadna takáto analýza však nebola vypracovaná a žalobcovi nebol udelený ani žiadny pokyn ohľadne ďalšieho postupu. Pozemky, na ktorých bolo umiestnené letisko Bratislava - Vajnory nadobudla do svojho vlastníctva spoločnosť Circle Slovakia, s.r.o., ktorá podaním dňa 05.06.2006 požiadala žalovaného v zmysle § 27 ods. 1 leteckého zákona o udelenie súhlasu na zrušenie Letiska Bratislava - Vajnory. Dňa 17.07.2006 vydal Letecký úrad Slovenskej republiky na žiadosť občianskeho združenia Aeroklub Bratislava ako prevádzkovateľa Letiska Bratislava - Vajnory rozhodnutie č. 5608/310-116/2006, ktorým v súlade s § 32 ods. 1 leteckého zákona zrušil platnosť povolenia na prevádzkovanie letiska Bratislava - Vajnory ku dňu 07.02.2007. Žiadne ďalšie povolenie na prevádzkovanie uvedeného letiska nebolo udelené. Súhlas so zrušením Letiska Bratislava - Vajnory vydala aj Mestská časť Bratislava - Vajnory dňa 26.06.2007 a Hlavné mesto SR Bratislava dňa 15.10.2007. Žalobca nemal dôvod na odmietnutie udelenia súhlasu žalovaného na zrušenie predmetného letiska. Žalobca ako riaditeľ odboru civilného letectva Ministerstva dopravy výstavby a regionálneho rozvoja po zistení skutkového stavu a doložení potrebných súhlasných stanovísk vydal dňa 25.04.2008 predmetné rozhodnutie, ktorým bol v súlade s § 27 ods. 1 leteckého zákona udelený súhlas na zrušenie letiska Bratislava - Vajnory. Krajský súd bol toho istého názoru ako žalobca, že, ak mal žalovaný záujem na využívaní uvedených pozemkov na účely prevádzkovania verejného letiska, nemal ich vkladať do majetku svojej dcérskej spoločnosti Letisko M. R. Štefánika - Airport Bratislava, a.s. a následne nemal udeliť súhlas na ich predaj tretej osobe, aby si zachoval vlastnícke právo k predmetným pozemkom. Vzhľadom na uvedené krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a preto rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil. Podané odvolanie odôvodnil tým, že Krajský súd v Bratislave dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Za chybné považoval tvrdenie krajského súdu, že sa v spise nenašiel pokyn nadriadeného o súhlase alebo nesúhlase so zrušením letiska. Zákon o štátnej službe v § 57 stanovuje písomnú formu pokynu nadriadeného len v prípade, ak sa štátny zamestnanec domnieva, že uložený pokyn je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, alebo služobnými predpismi. Inak môže mať pokyn nadriadeného rôznu formu. Žalobcovi bola oznámená informácia pre

ministra dopravy pôšt a telekomunikácií SR zo dňa 02.08.2006, ktorým minister oznámil zamestnancom ministerstva prísny zákaz zmeny významu letiska. Zároveň žalobca osobne podpísal informáciu pre ministra zo dňa 06.11.2007, podľa ktorej v prípade letiska ide o verejné letisko pre všeobecné letectvo, za, ktoré neexistuje adekvátne náhrada ani vo vzdialenejšom okolí hlavného mesta, preto ministerstvo považuje za potrebné ho zachovať. Tieto pokyny jasne stanovovali príslušným zamestnancom ministerstva vykonať zákaz zmeny významu letiska a neboli ministrom zmenené ani v čase, keď žalobca vydal rozhodnutie o udelení súhlasu so zrušením letiska. Ak mal žalobca pochybnosti, či uvedené pokyny stále platia, mal sa na túto skutočnosť opýtať priameho nadriadeného alebo ministra. Žalovaný ďalej v odvolaní uvádza, že krajský súd sa v rámci vykonaných dôkazov nezaoberal porušením organizačného poriadku a registratúrneho poriadku zo strany žalobcu. Žalobca nedostal od žiadneho svojho predstaveného ústny alebo písomný pokyn urobiť opatrenia na zrušenie letiska. Navyše o tomto závažnom opatrení nepodal informáciu svojmu predstavenému a vykonal ho sám, obchádzajúc bežný administratívny postup určený vnútornými predpismi. Úmyselné porušenie služobnej disciplíny žalobcom je zrejmé aj z toho, že žalobca rozhodnutie o udelení súhlasu so zrušením letiska neodovzdal podateľni ministerstva za účelom jeho odoslania určeným príjemcom. Dôvodmi skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu nebolo teda len nerespektovanie pokynu nadriadeného, ale aj ďalšie porušenia služobnej disciplíny, ktorými sa krajský súd v odôvodnení rozsudku nezaoberal. Podľa názoru žalovaného krajský súd taktiež nesprávne právne vec posúdil, keď sa vyjadroval k neexistencii dôvodov odmietnutia udelenia súhlasu ministerstva na zrušenie predmetného letiska. Preskúmanie samotného konania a rozhodnutia o udelení súhlasu so zrušením letiska nie je predmetom konania o preskúmanie skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Rozhodovanie o udelení súhlasu so zrušením letiska je vecou závislou výlučne na záujmoch ministerstva a od toho sa odvíja aj to, či sa urobia primerané administratívne úkony vedúce k jeho zrušeniu alebo nie. Samotné podanie žiadosti a zabezpečenie súhlasu dotknutých orgánov štátnej správy a obcí nezakladá automaticky súhlas ministerstva so zrušením letiska. Nie je možné súhlasiť s názorom žalobcu, že jeho postup pri vydávaní rozhodnutia o zrušení predmetného letiska bol bezchybný a skutkový stav bol ním zistený správne a v potrebnom rozsahu.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok Krajského súdu v Bratislave v celom rozsahu potvrdiť a žalobcovi priznať náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal za to, že prvostupňový súd vo svojom rozsudku presne vystihol podstatu nezákonnosti rozhodnutia žalovaného, pričom jeho odvolanie považoval za účelové a nevystihujúce právnu podstatu veci. Zopakoval, že nedostal od žiadneho svojho predstaveného pokyn v zmysle § 57 ods. 1 zákona o štátnej službe, ako má postupovať vo veci udelenia súhlasu so zrušením Letiska Bratislava - Vajnory. Takýmto pokynom nemôže byť ani údajná informácia pre ministra zo dňa 02.08.2006, keď okrem iného je nelogické, aby minister oznamoval zákaz zmeny významu letiska prostredníctvom informácie, ktorá je určená pre neho. A ani ďalšia informácia pre ministra zo dňa 06.11.2007, ktorú mal navyše žalobca sám podpísať, teda podľa argumentácie žalovaného by mal dať žalobca takýmto spôsobom sám sebe pokyn ohľadne ďalšieho postupu vo veci zrušenia Letiska Bratislava - Vajnory. Žalobca zotrval na tvrdení, že nemal žiadnu vedomosť o tom, že by ktorýkoľvek z uvedených dokumentov obsahoval pokyn jeho predstaveného spočívajúci v odmietnutí udelenia súhlasu na zrušenie Letiska Bratislava - Vajnory. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný v preskúmanom rozhodnutí, ktoré je napadnuté žalobou a ani v predchádzajúcom prvostupňovom rozhodnutí netvrdil, že by žalobcovi mal byť vo veci zrušenia letiska Bratislava - Vajnory udelený určitý pokyn ohľadne jeho postupu, ale sa odvolával len na žalobcovu údajnú vedomosť o existencii tzv. štátneho záujmu na zachovaní uvedeného letiska. Podotkol, že zákonnosť rozhodnutia o udelení súhlasu so zrušením Letiska Bratislava - Vajnory, ktoré vydal žalobca ako funkčne príslušný pracovník správneho orgánu, nebola nikdy nikým spochybnená a preto považuje za úplne absurdné, aby vydanie takéhoto zákonného rozhodnutia malo byť takým porušením povinnosti štátneho zamestnanca, ktoré by malo zakladať dôvod na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním v zmysle § 40 ods. 2 písm. c/ zákona o štátnej službe. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že krajský súd sa nezaoberal porušením organizačného poriadku a registratúrneho poriadku zo strany žalobcu, žalovaný tvrdené porušenia zo strany žalobcu nepreukázal. Tieto by podľa názoru žalobcu ani nemohli byť dôvodom na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, nakoľko by nepochybne išlo len o menej závažné porušenia služobnej disciplíny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 27.01.2016 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým ako odvolací orgán podľa § 138 ods. 6 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) potvrdil prvostupňové rozhodnutie vedúceho služobného úradu žalovaného č. 297/2008-OÚ zo dňa 07.08.2008 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu odvolaním zo štátnozamestnaneckého pomeru dňom 08.08.2008, z dôvodu závažného porušenia služobnej disciplíny, ktorého sa žalobca dopustil tým, že dňa 25.04.2008 vydal rozhodnutie Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (právny predchodca žalovaného), sekcie civilného letectva a vodnej dopravy, odboru civilného letectva č. 109365/2008-2510/z.20693, ktorým v rozpore s internými predpismi, pokynmi a záujmami Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky zamýšľal zrušiť Letisko Bratislava - Vajnory umiestnené v Bratislave, mestská časť Vajnory (katastrálne územie Vajnory, parc. č. 2048/7, 2048/19, 2048/40, 2048/42, 2048/44, 2048/61, 2049/1, 2049/2, 2049/3, 2049/4, 2049/5, 2049/6, 2049/7, 2049/8, 2049/9 a 2049/10), čím porušil svoje povinnosti podľa § 53 ods. 1 písm. c/, f/ a m/ zákona o štátnej službe.

Ako už bolo uvedené krajský súd preskúmaným rozsudkom druhýkrát zrušil rozhodnutie žalovaného. Prvýkrát bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 159/2008-129 zo dňa 23.04.2010, ktorý ako vecne správny potvrdil Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 8Sžo/167/2010 zo dňa 12.05.2011, v ktorom o.i. uviedol, že:

„V posudzovanej veci však aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo zistené závažné procesné pochybenie, a v tomto smere konštatuje nasledovné.

Podľa § 125 ods. 1 zákona o štátnej službe konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, ďalej len „Správny poriadok“), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné

vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správneho orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1, 2 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhnovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom o pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovenia § 125 ods.1 zákona o štátnej službe, postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a preto povinnosťou žalovaného bolo v predmetnom konaní zistiť skutočný stav vo veci a pritom postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania - žalobcom. Inštitút súčinnosti je ustanovený na viacerých miestach správneho poriadku (§ 3 ods. 2, § 33 ods. 2, § 56) a vyjadruje vzájomnú jednotu práv a povinností. Účastník má právo vyjadrovať sa k podkladom v ktoromkoľvek štádiu konania. Môže sa vyjadriť k jednotlivým dôkazom i k celkovému spôsobu prípravy podkladov, môže sa vyjadriť k otázkam skutkovým i právnym. Zmyslom takto široko koncipovaného oprávnenia je predísť neskorším možným námietkam účastníka, ktoré by mohli viesť k prietahom v konaní alebo iným komplikáciám. Správny orgán v konaní môže pokračovať a teda vydať rozhodnutie, ak účastník sa svojho práva na vyjadrenie výslovne vzdá, alebo ostane nečinný. Pokiaľ správny orgán vydal rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby umožnil účastníkovi vyjadriť sa pred rozhodnutím, ide o procesné pochybenie správneho orgánu a teda o takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán nepostupoval v súlade so zákonnými predpismi, vo veci nebol zistený riadne skutkový stav a zo skutkových okolností nebol vyvodený správny právny názor. Súčasne je potrebné vytknúť správnym orgánom oboch stupňov, že v konaní sa dopustili takej procesnej vady, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia. Na základe výkladu právnej normy § 33 správneho poriadku v intenciách logického a rozumného uváženia vôľou zákonodarcu bolo, aby účastník správneho konania sa oboznámil s dôkazmi, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, ktoré boli v správnom konaní vykonané správnym orgánom. Z administratívneho spisu avšak nevyplýva, že správny orgán prvého stupňa resp. žalovaný v danej veci žalobcovi ako účastníkovi správneho konania umožnili sa vyjadriť k podkladom resp. k dôkazom pred vydaním rozhodnutia vo veci. Uvedený postup žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu treba považovať za takú vadu, ktorá podmieňuje zákonnosť rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci nepostupovali v intenciách citovaných právnych noriem a ich rozhodnutia nemožno považovať za skutkovo podložené a v súlade so zákonom. Súd prvého stupňa preto rozhodol v danej veci vecne správne, keď rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.“

Nadväzujúc aj s poukazom na ustanovenie § 250ja ods. 7 OSP na citovanú časť odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/167/2010 zo dňa 12.05.2011 je potrebné uviesť, že v konaní pred správnymi orgánmi došlo k pochybeniam, z dôvodu ktorých krajský súd správne ustálil, že zistenie

skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, z čoho vyplýva, že bol porušený zákon, keď bolo rozhodnuté o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. c/ zákona o štátnej službe (v znení, platnom do 31.10.2009) pre závažné porušenie služobnej disciplíny. Skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním je taký závažný zásah do statusu štátneho zamestnanca, že z rozhodnutia musí byť zrejmé závažné porušenie služobnej disciplíny. Tu je potrebné prisvedčiť záveru krajského súdu, že z rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov v danej veci nie je možné zistiť, prečo prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný prijali záver, že konanie žalobcu bolo porušením niektorej povinnosti štátneho zamestnanca v zmysle § 53 ods. 1 písm. c/, f/, m/ zákona o štátnej službe (v znení, platnom do 31.10.2009).

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu (v spojení s opravným uznesením) ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP a v zmysle § 151 ods. 2 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní mal úspech, priznal náhradu trov konania uplatnenej vo výške 170,45 €. Uvedená suma pozostáva z trov právneho zastúpenia, a to za jeden úkon právnej služby (vypracovanie vyjadrenia k odvolaniu) vo výške 160,80 € (základ 134 € + daň z pridanej hodnoty 26,80 €), z paušálnej náhrady vo výške 9,65 € (základ 8,04 € + DPH 1,64 €), z náhrady výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné, vyčíslené podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 13a ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v rozhodujúcom období.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.